

საქმე №1აგ/20-19

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

28 თებერვალი, 2019 წელი

ქ. თბილისი

**თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა 3-ლატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

თავმჯდომარე: ვეფხია ლომიძე
მოსამართლეები: ნათია ბარბაქაძე
მაია თეთრაული

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ **3-----ის**
(დაბადებული: 1--- წლის 2-----ს) შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ
გარემოებათა გამო **ზ-----ს** რაიონული სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის
განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე.

აღწერილობით - სამოტივაციო ნაწილი:

ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენით:

3-----ე ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 91-ე
მუხლის მე-3 ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და
საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ
დანაშაულთა ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

- საქართველოს სსკ-ის 91-ე მუხლი მე-3 ნაწილით - 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების
აღკვეთა;

- საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილით - 7 (შვიდი) წლით
თავისუფლების აღკვეთა;

- საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის მე-2 ნაწილით - 4 (ოთხი) წლით
თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 40-ე მუხლის (ძველი რედაცია) საფუძველზე უდიდესმა
სასჯელმა შთანთქა უმცირესი და საბოლოოდ დანაშაულთა ერთობლიობით, **3----ა**
კ-----ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 (შვიდი) წლით
თავისუფლების აღკვეთა;

პ-----ა კ-----ეს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო 1992 წლის 2 დეკემბრიდან;

1994 წლის 26 ოქტომბერს პ-----ა კ-----ემ რუსთავის უი #123/3 დაწესებულებიდან წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფთან ერთად მოახდინა გაქცევა;

ზ-----ს რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებით:

პ-----ა კ-----ეს 2012 წლის 28 დეკემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე 1/4-ით - 1 წლით და 9 თვით შეუმცირდა ზ-----ს რაიონული სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენით დანიშნული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთა 7 (შვიდი) წელი და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 (ხუთი) წლის და 3 (სამი) თვის ვადით.

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 12 აპრილის განაჩენით პ-----ა კ-----ე

ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (2006 წლის 31 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლის ვადით.

პ-----ა კ-----ეს 2012 წლის 28 დეკემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე 1/4-ით შეუმცირდა სასჯელი და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის და 6 (ექვსი) თვის ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს სრულად დაემატა ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენით და ამავე სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებით დანიშნული სასჯელიდან - 5 (ხუთი) წლით და 3 (სამი) თვით თავისუფლების აღკვეთიდან მოუხდელი ნაწილი 3 (სამი) წელი, 4 (ოთხი) თვე და 6 (ექვსი) დღე და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით პ-----ა კ-----ეს ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 (შვიდი) წლით, 10 (ათი) თვით და 6 (ექვსი) დღით თავისუფლების აღკვეთა.

პ-----ა კ-----ეს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავებიდან - 2017 წლის 6 ოქტომბრიდან.

2019 წლის 28 იანვარს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მომართა მსჯავრდებულმა **პ-----ა კ-----ემ**, რომელმაც მოითხოვა ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენის გადასინჯვა.

სააპელაციო პ-ლატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა მსჯავრდებულ პ-----ა კ-----

-----ის შუამდგომლობის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ წარმოდგენილი შუამდგომლობა უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს სსკ-ის მე-3 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სისხლის სამართლის კანონს, რომელიც აუქმებს ქმედების დანაშაულებრიობას ან ამსუბუქებს სასჯელს, აქვს უკუძალა. ამავე კანონის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ახალი კანონი ამსუბუქებს სასჯელს ქმედებისათვის, რომლის გამოც დამნაშავე მას იხდის, ეს სასჯელი უნდა შემცირდეს ამ სისხლის სამართლის კანონის სანქციის ფარგლებში.

საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტის თანახმად, კანონიერ ძალაში შესული განაჩენი გადაისინჯება, თუ ახალი კანონი აუქმებს ან ამსუბუქებს სისხლისსამართლებრივ პ-სუბსიმგებლობას იმ ქმედებისათვის, რომლის ჩადენისათვის პირს გადასასინჯი განაჩენით მსჯავრი დაედო.

დადგენილი იქნა, რომ ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენით პ-----ა კ-----ემ ჩაიდინა: 1) ქურდობა, ე.ი. სახელმწიფო ქონების ფარული გატაცება განმეორებით, პირთა ჯგუფთან ერთად წინასწარი შეთანხმებით, საცავში შეღწევით; 2) მანვე ჩაიდინა მოქალაქეთა ქონების ფარული გატაცება განმეორებით, პირთა ჯგუფის მიერ წინასწარი შეთანხმებით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი მიაყენა დაზარალებულს; 3) მანვე ჩაიდინა სატრანსპორტო საშუალებათა გატაცება განმეორებით, პირთა ჯგუფის მიერ წინასწარი შეთანხმებით, ტექნიკური საშუალების გამოყენებით. კერძოდ:

1992 წლის 25 აგვისტოს, ღამით პ-----ა კ-----ე რ-----თან, ბ-----სთან და ბ-----სთან ერთად მივიდა სოფელ ქ-----ში მცხოვრებ ბ-----ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში. ავტოფარეხიდან გამოაგორეს გაზ 2106 მარკის ა/მანქანა ნომრით ლ-----, რომელიც დააყენეს ჯერ რ-----ის სახლში ეზოში, შემდეგ დაშალეს, მოახდინეს ნაწილების რეალიზაცია და თანხა გაიყვეს.

1992 წლის 24-25 სექტემბერს პ-----ა კ-----ემ და რ-----მა ზ-----ს რაიონის სოფელ ა-----ში მდებარე „საქსოფმომარაგების“ მატერიალურ-ტექნიკური ბაზის #3 საწყობიდან ფარულად გაიტანეს ავტომანქანის სხვადასხვა დასახელების ნაწილები, რომელთა ღირებულებამ შეადგინა 19129 მანეთი, ნაწილი გაყიდეს და თანხა გაინაწილეს, ხოლო ნაწილი ამოღებული იქნა რ-----ის სახლიდან.

1992 წლის 16 ოქტომბერს პ-----ა კ-----ემ რ-----თან და გამოძიებით დაუდგენელ კიდევ სამ პირთან ერთად სოფელ მ-----ში მცხოვრები ე-----ის სახლის ეზოდან გამოაგორეს მისი კუთვნილი ა/მანქანა „ნივა“ სახ. ნომრით ე-----, რომელიც პ-----ა კ-----ემ გასაყიდად წაიყვანა ა-----ში. გზაში მანქანა გაუფუჭდა და სოფელ ვ-----ში მცხოვრებ გ-----ის ეზოში გააჩერა. 1992 წლის 6 დეკემბერს ა/მანქანა ამოღებული იქნა პოლიციის თანამშრომლების მიერ.

1992 წლის 4 ნოემბერს პ-----ა კ-----ემ რ-----თან და ნ-----სთან ერთად ზ-----ს რაიონის სოფელ ბ-----ში მცხოვრები ტ-----ის საცხოვრებელი სახლის ეზოში მდებარე ავტოფარეხიდან გამოაგორა ამ უკანასკნელის კუთვნილი ა/მანქანა ვაზ 2106 სახ. ნომრით გ-----, რომელიც იმავე დღეს წაიყვანეს ა-----ში, 50000 მანეთად მოურიგდნენ ე-----ს და აიღეს „ბე“ 10 000 მანეთი, ხოლო დანარჩენი უნდა აეღოთ მანქანის გადაფორმების შემდეგ. 1992 წლის 6 დეკემბერს ზ-----ს რაიონის პოლიციის მუშაკების მიერ ამოღებული იქნა მითითებული ა/მანქანა, რომელიც დაუბრუნდა მეპ-ტრონეს.

ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენით პ-----ა კ-----ეს საცავში შეღწევით სახელმწიფო ქონების ქურდობისათვის იმ დროს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 91-ე მუხლის მე-3 ნაწილით განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლის ვადით. მითითებული ქმედება გვაძლევს დღეისათვის მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობას, რომლისთვისაც თავისუფლების აღკვეთის სახით განსაზღვრული სასჯელი უფრო მსუბუქია და მისი ფარგლებია სამიდან ხუთ წლამდე, რის გამოც საქართველოს სსკ-ის მე-3 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე მითითებული ქმედებებისათვის ზ-----ს რაიონის სასამართლოს განაჩენით დანიშნული სასჯელი უნდა შემცირდეს დღეს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის სანქციის ფარგლებში.

რაც შეეხება იმავე განაჩენით პ-----ა კ-----ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ ქმედებებს, აღნიშნული ქმედებები უნდა დაკვალიფიცირდეს დღეისათვის მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით, თუმცა ეს არ გამოიწვევს ამ ქმედებებისთვის დანიშნული სასჯელის შემცირებას, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის სასჯელად სანქციის სახით განსაზღვრულია ოთხიდან შვიდ წლამდე თავისუფლების აღკვეთა, რომელშიც ექვევა 1993 წელს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულთა ჩადენისათვის განსაზღვრული სასჯელები - თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით და 7 წლით. ამიტომ უცვლელი უნდა დარჩეს პ-----ა კ-----ის მიმართ დანაშაულთა ერთობლიობით შთანთქმის პრინციპით საბოლოოდ თავისუფლების აღკვეთის სახით 7 (შვიდი) წლის ვადით დანიშნული სასჯელი.

ამასთან უცვლელი უნდა დარჩეს ზ-----ს რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინება პ-----ა კ-----ის მიმართ, რომლითაც 2012 წლის 28 დეკემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე 1/4-ით - 1 წლით და 9 თვით შეუმცირდა სასჯელი და მოსახდელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 (ხუთი) წლის და 3 (სამი) თვის ვადით.

შესაბამისად ასევე უცვლელი უნდა დარჩეს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 12 აპრილის განაჩენით განაჩენთა ერთობლიობით საბოლოოდ განსაზღვრული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთა 7 (შვიდი) წლის, 10 (ათი) თვის და 6 (ექვსი) დღის ვადით.

პ---ა კ-----ეს სასჯელის მოხდის ვადაში უნდა ჩაეთვალოს საპ-ტიმრო დაწესებულებაში ყოფნის დრო 1992 წლის 2 დეკემბრიდან 1994 წლის 26 ოქტომბრამდე პერიოდი და დარჩენილი მოუხდელი სასჯელის ათვლა უნდა დაეწყოს დაკავებიდან - 2017 წლის 6 ოქტომბრიდან.

ამდენად, ვინაიდან დღეს მოქმედი სისხლის სამართლის კანონით განხორციელებული ცვლილება გავლენას ახდენს და აუმჯობესებს მსჯავრდებულის სამართლებრივ მდგომარეობას, პ---ა კ-----ის შუამდგომლობა უნდა დაკმაყოფილდეს - ცვლილება უნდა შევიდეს ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენში.

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის მე-3, საქართველოს სსსკ-ის 310-ე, 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილით და

და ა დ გ ი ნ ა:

მსჯავრდებულ პ---ა კ-----ის შუამდგომლობა დაკმაყოფილდეს;

ზ-----ს რაიონის სასამართლოს 1993 წლის 24 მარტის განაჩენში შევიდეს ცვლილება;

პ---ა კ-----ე ცნობილი იქნას დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (1993 წელს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 91-ე მუხლის მე-3 ნაწილი) გთვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 5 (ხუთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

პ---ა კ-----ე ცნობილი იქნას დამნაშავედ 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით (1993 წელს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის მე-2 ნაწილი) გთვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

პ---ა კ-----ე ცნობილი იქნას დამნაშავედ 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით (1993 წელს მოქმედი საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილი) გთვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს სხვა თანაბარი და ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ

დანაშაულთა ერთობლიობით პ----ა კ-----ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ამ განაჩენით დანიშნულ სასჯელს სრულად დაემატოს რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 12 აპრილის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (2006 წლის 31 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის განესაზღვრული და 2012 წლის 28 დეკემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე ¼-ით შემცირებული სასჯელი - თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის და 6 (ექვსი) თვის ვადით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად პ----ა კ-----ეს განესაზღვროს **თავისუფლების აღკვეთა 7 (შვიდი) წლის, 10 (ათი) თვის და 6 (ექვსი) დღის ვადით.**

პ----ა კ-----ეს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან - 2017 წლის 6 ოქტომბრიდან.

განაჩენი კანონიერ ძალაშია გამოტანისთანავე და ექვემდებარება დაუყოვნებლივ აღსრულებას.

განაჩენი შეიძლება, გასაჩივრდეს საკასაციო წესით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში გამოტანიდან ერთი თვის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით.

თავმჯდომარე:

ვ. ლომიძე

მოსამართლეები:

ნ. ბარბაქაძე

მ. თეთრაული